

Uplatňuje-li odvolání, že tu nebyly zákonné předpoklady pro uschování zabavených svršků po rozumu § 259 ex. ř., poněvadž ani nebylo soudcem povoleno, ani tu nebyl návrh vymáhajícího věřitele ve smyslu § 259, odst. 5 ex. ř., a poněvadž proti povolení exekuce podal obviněný stížnosti a rozklady, o nichž tenkrát ještě nebylo rozhodnuto, je nasnadě, že tím bere odvolání v pochybnost materiální správnost a zákonnost postupu soudního vykonavatele, pokud tento na obviněném vyžádal jeho prsten, že tím však nepopírá formální oprávněnost jmenované úřední osoby ve smyslu nahoře vytčeném. Odvolání tudíž nepopírá, že tu šlo o úřední výkon oprávněné úřední osoby.

Proti formálně oprávněnému výkonu úřední osoby nesměl však obviněný jako příslušník advokátského stavu a hledě ke svým stavovským závazkům klásti byt' jen pasivní odpor ani tehda, považoval-li tento úkon, ať právem či neprávem, za materiálně nezákonný, kdyžtě ustanovení § 68 ex. ř. jasně ukazuje cestu, jakou se možno brániti proti vadnému postupu exekučního orgánu. Obviněný, který poté zvolil skutečně tuto cestu, musel si uvědomiti, že svým svémocným postupem zavdává exekučnímu orgánu podnět, aby se ve smyslu § 26, odst. 2 ex. ř. dovolal pomoci bezpečnostních orgánů, i četnictva. Skutečně došlo k tomu, že mu exekuční orgán takovým opatřením aspoň hrozil. Postup obviněného nasvědčoval takto nedostatku úcty a vážnosti před úředním opatřením, což stačilo již samo o sobě, aby vrhalo na něho nepříznivé světlo a vzbudilo dojem, jako by — ačkoli právní zástupce — neměl žádoucí úctu před právním řádem a jeho zařízeními. Platí to tím spíše, došlo-li již tak daleko, že se exekuční orgán obrátil na exekučního komisaře o radu, a byv jím poučen, hrozil advokátovi donucovacími prostředky ve smyslu § 26, odst. 2 ex. ř., totiž zákrokem četnické asistence.

V takovém chování advokáta nedůstojném spatřuje napadený nález plným právem porušení cti a vážnosti stavu. Hledíc k tomu, co předestláno, netřeba se ještě zabývati oněmi vývody odvolání, jež se týkají otázky, zda postup exekučního orgánu odpovídal předpisům exekučního řádu čili nic.

Čís. 318 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, umluvil-li advokát odměnu způsobem ponižujícím a hraničícím s nekalou soutěží.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1937, Ds II 6/37.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Ani ve věci samé nelze uznati, že by úvahy kárného nálezu byly pochybeny. Odvolání přiči se spisům, pokud rozvádí, že podmínky, za nichž obviněný převzal zastupování, byly kladeny obviněným a nikoli záložnou a že byly pro záložnu nepříznivější než ony, za nichž ji zastupoval Dr. B.

V prvním směru budiž poukázáno k tomu, že sám obviněný ve svém podání ze dne 27. září 1935 uvádí, že to byla záložna, která mu nabídla měsíční paušál ve výši 500 Kč. Totéž zdůrazňuje obviněný ve svém dopisu ze dne 22. září 1935 ředitelství záložny, k čemuž se podotýká, že obviněný správnost opisu ke spisům připojeného nepopřel. Práví tam výslovně: »..... spokojím se s V á m i m n ě n a b í d n u t ý m měsíčním paušálním honorářem per 500 Kč.....«.

V druhém směru uplatňuje odvolatel, že měl na rozdíl od Dr. B. kromě uvedeného paušálu nárok na hotová vydání a substituční útraty, pokud se týče jejich ekvivalent. Leč z příslušných dopisů Dr. B. ze dne 5. ledna 1935 a obviněného ze dne 22. září 1935 jde najevo, že i Dr. B. měl vedle paušálu nárok na kolkovné, cestovné a stravné, jakož i na útraty substituční. Naproti tomu je v dopisu obviněného kromě paušálu řeč jen o útratách substitučních. Je tudíž Občanská záložna na omylu, pokud se týče v rozporu s doklady jí samotnou předloženými, pokud naznačuje, že Dr. B. neměl nárok na hotová vydání, pokud se týče na útraty substituční.

Neobstojí-li takto námitky odvolání, že podmínky, za nichž obviněný převzal zastupování záložny, nebyly kladeny záložnou a že byly pro záložnu nepříznivější než podmínky smluvené mezi záložnou a Dr. B., nemůže obviněný s tohoto hlediska napadati stanovisko kárného nálezu, že v postupu obviněného dochází výrazu řevnivost a snaha, aby získal zastupování za podmínek záložnou diktovaných.

Stejně neobstojí námitky proti názoru nálezu, že zmíněné podmínky jsou samy o sobě rázu ponižujícího a hraničícího s nekalou soutěží. Je sice správné, že odměna advokátova proti vlastní straně může být určena volnou úmluvou (§ 2 zák. č. 78/1921 Sb. z. a n. a § 2 vl. nař. č. 95/1923 Sb. z. a n.), avšak tím není advokátu dána volnost, umluvit odměnu způsobem ponižujícím nebo s nekalou soutěží hraničícím a takto stavovské závazky porušujícím. Nelze samozřejmě tvrditi, že by pod tento pojem spadala jakákoliv úmluva o paušální odměně advokáta (viz Lohsing, Oester. Anwaltsrecht, 1925, str. 182 a 253). Jinak je tomu ovšem, jde-li o úmluvu takového rázu, že tlačí advokáta do postavení odporujícího významu a vážnosti, jaká přísluší advokátnímu stavu s hlediska nahoře již zmíněného. To platí nanejmen o úmluvě, již se advokát v těch kterých případech spokojí s útratami u odpůrce dobytými (Lohsing, Oester. Anwaltsrecht, str. 179). Byl sice v souzené věci pro případy nedobytných útrat nebo takových útrat, jež (nejm

pro negativní výsledek) nebudou záložně přisouzeny, ujednán paušál, leč tento paušál je nápadně a nepřiměřeně nízký, uváží-li se výše agendy, jak vysvítá z vlastního vyjádření obviněného ze dne 7. března 1936, kde sám obviněný praví, že zastupování, o něž šlo, vynášelo podle jeho informací ročně asi 70.000 Kč.

Hledí-li se při rozsahu agendy, jemuž toto vlastní udání odvolatelo nasvědčuje, k tomu, že do zmíněného nepatrného paušálu byla pojata odměna za zastupování ve všech sporech a jiných věcech, v nichž nebudou útraty záložně přisouzeny a na protistraně dobytý, a že se obviněný i v opačných případech navždy uspokojil s útratami na odpůrci skutečně dobytými, je zjevno, že tu jde o podmínky ponižující a hraničící s nekalou soutěží, neboť takové podmínky ohrožují advokátní stav nejen hmotně, nýbrž především i morálně. Za takových okolností nerozhoduje, zda advokát-jednotlivec pokládal tyto podmínky s hlediska své existence za výhodné, neboť advokát je podle svých stavovských závazků povinen, aby nedbal jen své vlastní finanční situace, nýbrž aby též dbal ohledu na stav, jemuž přísluší, jako celek, jako důležitou instituci státem se zřetelem na potřeby občanstva zřízenou a upravenou (viz rozh. č. 253 dis. Sb. n. s.). Tohoto ohledu obviněný nedbal, pokud se řečenou úmluvou vydal klientce úplně v její moc; mohlať tato — nanejvýš pokud jde o agendu nespornou — jednostranně a libovolně určit rozsah práce, již měl obviněný vykonati za nepatrný paušál. Avšak ani v příčině sporné agendy nemohl obviněný předvídati, ve kterém rozsahu budou útraty záložně přisouzeny a na odpůrci dobytý, takže obviněný podle povahy zmíněné úmluvy nevyhloučil možnost, že bude paušální honorář v poměru k advokátním pracím jím skutečně vykonaným nedůstojně nízký. Úmluvu, podmiňující takový poměr naprosté odvislosti advokáta od klientky a zavdávající podnět k rozpoutání nebo aspoň zostření konkurenčního boje, jímž by byli i jiní advokáti pod tlakem hospodářské tísně vydáni nebezpečí, že musí klientům, aby si je udrželi nebo získali, poskytovat podobné výhody (viz rozh. č. 253 dis. Sb. n. s.), označuje kárný nález právem za ponižující a hraničící s nekalou soutěží.

Ježto uvedené jednání obviněného vešlo ve známost nejen u soudu, nýbrž i u jiných osob, které nejsou příslušníky stavu advokátského a které by ze závadného jednání jednoho člena tohoto stavu mohly nepříznivě usuzovati o členech ostatních, ba o celém tomto stavu, nepochybila kárná rada, pokud v tomto jednání obviněného spatřovala kárný přečin zlehčení cti a vážnosti po rozumu § 2 kárn. statutu.

Neklade-li se obviněnému za vinu i porušení povinnosti povolání, nebylo třeba se vypořádati s otázkou, zda a do jaké míry postup obviněného odporoval též resoluci valné hromady moravské advokátní komory ze dne 27. listopadu 1926, již se jak napadený nález, tak odvolání obviněného dovolávají. Jen mimochodem se však podotýká, že ona resoluce, kárným soudem odvolacím krátkou cestou opatřená, zapovídá

nejen zastupování proti náhradě hotových výloh (při nepříznivém výsledku sporu nebo jeho bezvýslednosti pro nedobytnost pohledávky), nýbrž že to uvádí jen příkladmo, a že všeobecně označuje za nestavovské a vážnosti stavu škodlivé, přijímatí nebo vésti zastupování za podmínek ponižujících nebo s nekalou soutěží hraničících. Bylo proto odvolání zamítnouti.

Čís. 319 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, umožnil-li advokát nedostatečným dohledem na svou kancelář, aby vypravila dopis nepravdivého obsahu a opatřený nepravým jeho podpisem.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1937, Ds I 17/35.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu disciplinární rady advokátní komory, pokud jím byl odvolatel uznán vinným kárnými přechy porušení povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Pokud jde o dopis ze dne 10. října 1931, shledala kárná rada zavinení obviněného v tom, že nedostatečným dohledem na svou kancelář umožnil, že tento dopis nepravdivého obsahu a opatřený fingovaným podpisem obviněného, byl zaslán M-ové. Tomuto názoru nutno plně přisvědčiti.

Že advokát ručí za výkony své kanceláře a že vzhledem k tomu je povinen na ni dozírati, není třeba zvláště dokazovati. Vždyť všechny výkony kanceláře dějí se jeho jménem a pouze jako takové mají platnost. Svěřil-li advokát provedení některých úkonů své kanceláři, ručí za ně, jako kdyby je provedl sám. To platí zejména v poměru ke klientům a třetím osobám, které nutně ve výkonech kanceláře advokáta spatřují jeho výkony a opatření. Lze-li připustiti, aby kancelář advokáta z jeho příkazu vyhotovila a odeslala jednoduchý upomínací dopis, opatřený firmou kanceláře, nelze naprosto připustiti, aby advokátní úřednice o své újmě, třeba na žádost klienta, napsala a zaslala třetí osobě dopis takového obsahu, jakým je dopis z 10. října 1931, a opatřila jej dokonce fingovaným podpisem advokáta. Dopis je psán úplně osobní formou, takže M. nutně musila mítí dojem, že dopis pochází od obviněného osobně a že tento skutečně bere na se plnou zodpovědnost nejen za splacení požadované zápůjčky 5.000 Kč, ale i další částky 25.000 Kč, již dříve složené, a to v určitý den. Na obviněného jako advokáta a tím na advokátní stav vůbec vrhá nepříznivé světlo, když se obviněný potom, když M. nedostala zpět ani 5.000 Kč, ani 25.000 Kč, hájil tím, že dopis byl napsán bez jeho vědomí jeho kanceláří a že jeho podpis